

Milan Mazurek

Autor: E.X.

Úvod

Náš seriál zdárně pokračuje a dnes se znovu podíváme na Slovensko: za Milanem Mazurekem. Milan Mazurek je nepřehlédnutelnou tváří slovenské ĽSNS, hlavně skrze média, která medializují jeho konání a ráda také vytváří kauzy. V současné době se před soudem hájí kvůli žalobě za přečin hanobení národa, rasy a přesvědčení. Celým případem se více zabýváme v následujícím rozhovoru. Milanovi se už podařilo vystoupit i na několika zahraničních konferencích, setkat se se spoustou zajímavých osobností nejen evropské pravice a promluvit na velmi známé polské akci **Marsz niepodległości**. Následuje první část našeho rozhovoru.

S poslancem Národní rady tedy (nejen) o jeho životě, minulosti, soudu, ĽSNS, lidských rasách, moderním aktivismu, prolamování společenských tabu.

Extravaganza Controverso

Mohl bys ses prosím ve stručnosti představit, stačil by krátký medailon, pro méně znalé čtenáře.

Mám 24 rokov, pochádzam z východného Slovenska, konkrétne z malého mestečka Spišská Belá, priamo pod Vysokými Tatrami. V súčasnosti som poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, kde rovnako pôsobím vo výbore pre ľudské práva a národnostné menšiny a vo výbore na kontrolu činnosti vojenského spravodajstva. Som členom predsedníctva Ľudovej strany Naše Slovensko a v rámci stranických štruktúr mám na starosti východné Slovensko.

Co jsi dělal dříve, máš za sebou už nějakou politickou minulost, jak jsi se dostal k aktivismu?

V podstate som sa stal poslancom Národnej rady už ako 22 ročný, čo znamená, že za sebou nemám veľmi dlhú pracovnú kariéru. Od kedy som v dvadsiatich rokoch zmaturoval, venoval som sa podnikaniu s doplnkami výživy pre kulturistiku, s čím som musel prestať pár týždňov pred parlamentnými voľbami v marci 2016, vzhľadom na mimoriadne intenzívnu volebnú kampaň, z ktorej pre mňa plynulo množstvo práce. Po úspešných voľbách som už na podnikanie ani nepomyslel, keďže práca poslanca a krajského predsedu si vyžaduje úplné odovzdanie všetkého voľného času, pričom ani to niekedy nestačí.

K nacionalistickému (vlasteneckému) aktivizmu som sa dostal hádam už niekedy v období

mojich 13-14 rokov, kedy som sa zoznámil s niekoľkými členmi Slovenskej pospolitosti. V našom meste bol vždy problém s agresívnymi asociálmi, prevažne (no nie len) z radov Cigánov, ktorí sústavne obťažovali ľudí, páchali kriminalitu a strpčovali život všetkým vo svojej blízkosti. Vždy som chcel tomuto problému nejako zabrániť a vyriešiť ho, pretože spolužitie s touto minoritou do našich životov neprinášalo nič okrem násilia a problémov. A práve Slovenská pospolitosť v tej dobe ako jediná o tomto probléme dokázala otvorene hovoriť a snažila sa ho riešiť politickou cestou.

Jsi ve LSNS už od jejich začátků, proč sis vybral právě ji?

Len asi rok po tom, čo som začal roznášať prvé letáčky Slovenskej Pospolitosti, sa z jej radov sformovala Ľudová strana Naše Slovensko s jej predsedom Marianom Kotlebom, ktorý bol medzi nami vnímaný ako nesmierne odhodlaný bojovník za národ a jeho práva. Všetci sme vtedy obdivovali jeho neochvejnosť a odhodlanie pustiť sa do boja s celým systémom, ktorý na neho útočil zo všetkých strán. Mal som vtedy asi 15 či 16 rokov, keď sa blížily prvé voľby do parlamentu, ktorých sa zúčastnila aj strana Mariana Kotlebu, pričom som bol v tej dobe spolu s niekoľkými ďalšími kamarátmi odhodlaný urobiť všetko preto, aby strana uspela.

Boli sme v kontakte s jej miestnou funkcionárkou, ktorá nás zásobovala propagačnými materiálmi všetkého druhu. Roznášali sme tisíce letákov a novín prakticky vo dne aj v noci. Lepili sme plagáty a nálepky, kde to len bolo možné. Propagovali sme stranu v školách a debatovali s ľuďmi na verejnosti. Takto sme sa intenzívne no s prestávkami snažili urobiť maximum čo bolo v našich silách, aby jediná skutočná a zmysluplná nacionalistická sila na Slovensku rástla.

Po neúspešných voľbách v roku 2010 prišli voľby v roku 2012, kedy som už ako 18 ročný do strany mohol vstúpiť a ešte viac tak posilniť svoje odhodlanie v práci pre stranu a národ. Žiaľ ani tieto voľby nedopadly úspešne a aktivity strany na východnom Slovensku na krátky čas takpovediac upadly. Úspech Mariana Kotlebu v roku 2013 v regionálnych voľbách v Banskej Bystrici znamenal pre nacionalizmus obrovský vzostup.

Bol som preto veľmi rád, keď som začiatkom roka 2015 prostredníctvom krajského predsedu dostal pozvánku na pracovné stretnutie s Marianom Kotlebom v Tatrách, kde sa hovorilo o budúcnosti východného Slovenska a potrebe naštartovať štruktúry a aktívnu politickú prácu. Do debaty som sa zapájal a snažil sa predniesť rôzne nápady či postrehy a poukázať aj na chyby, ktorých som bol svedkom. Na tomto stretnutí som bol zvolený za okresného predsedu pre okres Kežmarok a po pár zorganizovaných akciách, len niekoľko mesiacov na to som bol nominovaný predsedníctvom za krajského predsedu pre Prešov. Na sneme strany v Banskej Bystrici som bol následne zvolený do tejto funkcie. V tej dobe som ani len netušil, aká náročná skúška sily, odhodlania a trpezlivosti ma v nadchádzajúcom boji čaká a aké veľké zmeny to pre môj život za veľmi krátky čas prinesie.

Máš nějaký osobní vztah k hnutí Slovenská pospolitost?

So Slovenskou Pospolitostou v súčasnej dobe nemám žiaden vzťah a nedisponujem ani

informáciou, či združenie ešte naďalej aktívne funguje, má nejakú činnosť a podobne.

Jaké je na Slovensku povedomí o rozdielnosti ľudských ras, vyšla zde nějaká příslušná literatura? U nás v České republice vyšly skvělé knihy od Petra Bakaláře *Psychologie Romů*, *Tabu v sociálních vědách* čerpající z výzkumů Kevina MacDonalda a nověji i *Lidské rasy* od prof. Rushtona.

Informovanosť medzi ľuďmi o tejto problematike je doslova mizerná. Tituly od pána Bakalára sú mi známe, a rovnako som mal na konferencii v Nemecku možnosť stretnúť profesora MacDonalda a viesť s ním niekoľkohodinovú debatu.

Ľudia žijú vo falošných predstavách prezentovaných neomarxistami, že všetky ľudské rasy sú rovnaké. Rovné určite áno, v zmysle že každá má rovnaké právo na život, vlastné spoločenské usporiadanie alebo ochranu svojej kultúry, spôsobu života či historického dedičstva. **Rovnaké však určite nie sú.** Najjednoduchšie príklady tohto faktu nachádzame práve v športe. Ako je napríklad hokej športom, v ktorom budú vždy vynikať bieli muži, tak je atletika doménou mužov čiernych. V prípade, že by všetky ľudské rasy boli rovnaké, na štartovacej čiare olympijských hier v behu na 100 metrov by to vyzeralo úplne inak a nestálo by tam iba 10 černochoch.

Tieto rozdiely však musí vnímať úplne každý jedinec, využívajúci zdravý sedliacky rozum. Nemá to však nič spoločné s rasizmom. Nemyslím si, že povedať vetu v zmysle: „Čierni muži sú v behu na 100 metrov jednoznačne najlepší a vďaka svojej predispozícii prekonávajú v tejto disciplíne všetky ostatné rasy,“ by bolo rasistické. Práve naopak, ide o konštatáciu pravdy, ktorú nikto nemôže poprieť. Podľa môjho názoru si každá ľudská rasa na svete zaslúži ochranu, právo na život a zachovanie svojho historického dedičstva. Nie je nič rasistické na tom byť hrdý na to, kým ma Boh stvoril a zároveň nemá nikto právo odpieť hrdosť na svoj národ či rasu všetkým ostatným.

Je na Slovensku povolená diskuzie o týchto témach? U nás, pretože jsou tyto poznatky známy, je diskuzie v podstate zakázaná.

Diskusia samotná určite zakázaná nie je, no vždy sa nájdu skupiny ľudí, ktoré sa snažia kriminalizovať názory, nezapadajúce do ich zvrátených neoliberalných predstáv o svete. Títo ľudia nestrpia iný názor, ako majú oni samotní a keď v diskusii nevedia argumentačne zlomiť svojho oponenta, ihneď volajú po trestnom stíhaní.

Je dôležité k tejto téme pristupovať mimoriadne opatrne a argumentovať s pokojom a inteligentne. Vzhľadom na mediálnu propagandu a veľmi úzke mantinely, ktoré nastavila v otázkach verejnej diskusie, je veľmi ľahké stať sa terčom posmechu, urážok alebo trestných oznámení. Nevieť si však predstaviť, ako by mi niekto vysvetlil fakt, že viac než 92% hráčov americkej NBA sú čierni muži bez toho, aby pripustil že ich rasa má lepšie predispozície stehenného a lýtkového svalstva na skok do výšky. O rozdieloch medzi ľudskými rasami sa každopádne vyučuje aj na univerzitách počas predmetov anatómie, pretože popierať očividné rozdiely v stavbe tela či svalstve je v týchto odboroch nemožné.

Perzekuoval tě systém už někdy v minulosti?

V minulosti samozřejmě došlo k mnohým případům, kdy systém zakročil proti našim aktivitám. Či už se jednalo o pochody, demonstrace, petiční akce nebo jen obyčejné pietní spomienky alebo roznášanie novín a letákov. Neustále policajné kontroly, obmedzovanie slobody pohybu, rušenie predom oznámených akcií pre vykonštruované zámienky, predvolania na kriminálnu políciu, Národnú kriminálnu agentúru a pod. Takýchto prípadov som zažil obrovské množstvo. Každý takýto krok systému ma však iba ďalej utvrdzuje v správnosti toho, čo robím.

Představil bys prosím čtenářům svoji současnou kauzu v rádiu Frontinus, o co šlo, jak se vyvíjel tvůj proces a jak z něj vyšlo samotné rádio?

Niekedy v novembri 2016 som bol požiadaný predsedom Marianom Kotlebom, aby som ho zastúpil v nedeľnejšej rannej relácii v regionálnom Žilinskom rádiu Frontinus. Tak som sa teda relácie „*Debata na telefón*“ zúčastnil. Mala pokojný priebeh s množstvom poslucháčskych telefonátov, mailov a SMS správ, z ktorých mi drvivá väčšina vyjadrovala podporu a uznanie. Koniec koncov si reláciu môžu všetci záujemcovia vypočuť na Youtube.

Témami relácie boli problémy s neprispôsobivými asociálmi na východnom Slovensku, či činnosť výboru pre ľudské práva, no s poslucháčskymi otázkami sa diskusia obrátila na množstvo iných tém, týkajúcich sa politiky alebo ekonomiky. Po tom, čo sa relácia začala na internete šíriť bleskovou rýchlosťou a vyvolávať takmer výhradne pozitívne reakcie verejnosti, sa k nej dostaly aj vyššie spomínané neoliberálne skupiny, ktoré okamžite podaly na štátnu Radu pre vysielanie a retransmisiu podnet pre údajnú nevyváženosť relácie, ako aj trestné oznámenie za údajne rasistické výroky o tom, že množstvo asociálov na východe zneužíva sociálny systém. Moji „žalobci“ sa snažili navodiť dojem, že som takýto aspekt správania prisudzoval celej cigánskej komunite na Slovensku a nie len asociálom. Čo by však samo o sebe bolo do neba volajúcim nezmyslom, keďže ani ten najväčší hlupák by nemohol tvrdiť, že neexistujú Cigáni ktorí žijú slušne, pracujú a platia dane.

Tak sa začalo trestné stíhanie voči mne, ako aj šetrenie rádia zo strany Rady pre vysielanie, ktorá mu následne udelila pokutu 15 000 €, pre údajne jednostrannú reláciu bez oponentúry. Vzhľadom na to, že relácie, pri ktorých debatuje iba moderátor a politik, sú v televíziách úplne bežné, nepovažujem argument nevyváženosti za odôvodnený. Dokonca naviac v televíznych reláciách nemajú diváci možnosť dovolať sa, prípadne napísať mail alebo SMS, a položiť tak politikom svoju otázku. Miera vyváženosti je preto v daných prípadoch omnoho nižšia, ako v prípade relácie „*Debata na telefón*“.

Celý prípad následne prevzala NAKA-Národná kriminálna agentúra, ktorej protiteroristická a protixtrémistická jednotka začala voči mne trestné stíhanie pre hanobenie ľudí na základe ich príslušnosti k národu, rase či etnickej príslušnosti, v súbehu s podnecovaním vyhrážania sa osobám pre ich príslušnosť k nejakej skupine.

Skončilo to až na špecializovanom trestnom súde v Banskej Bystrici, ktorý podľa nových

pravidel rozhoduje o trestných činoch „extrémistického“ charakteru. Tam politický prokurátor Tomáš Honz dosiahol verdikt o mojej vine, pričom mi súd vymeral pokutu vo výške 5000 € alebo v prípade jej nezaplatenia, pol ročné väzenie.

V žiadnom prípade neakceptujem akúkoľvek pokutu len preto, že som si dovolil v rádiu povedať pravdu. Signifikantným faktorom, ktorý úplne podčiarkol celkovú politickú motiváciu súdneho procesu bol napríklad vrúcny priateľský vzťah prokurátora, vyšetrovateľa NAKA, ako aj „znalca“ na extrémizmus, ktorého obžaloba do prípadu zapojila. Okrem toho, že „znalec“, 24-ročný Max Steuer, absolvent Sorošovej univerzity v Budapešti, opakovane vo svojom posudku posudzoval právne otázky, čo zo zákona vyslovene nesmie, venoval sa aj oblastiam psychológie, sociológie a histórie. Sám však disponuje iba politologickým a čiastočne právnym vzdelaním. Okrem toho sa sudca špecializovaného súdu, ktorý o prípade rozhodoval, opakovane v minulosti vyjadroval negatívne na adresu našej politickej strany a hovoril o potrebe súdenia politických zločincov.

Celý súdny proces sudca Igor Králik spečatil svojim doslova absurdným konaním, kedy sa ani len nesnažil predstierať svoju nezaujatosť a objektivitu. Takmer okamžite, len pár sekúnd po štvorhodinovom čítaní záverečných rečí, v ktorých došlo k finálnemu dokazovaniu a zhodnocovaniu priebehu procesu, vytiahol predom napísaný rozsudok aj s pripraveným odôvodnením. Pri štandardnom priebehu pojednávania sudca po záverečných rečiach proces preruší, aby si šiel rozsudok premyslieť. Niekedy to trvá aj týždeň! V mojom prípade však bol rozsudok dopredu napísaný a dovolím si tvrdiť, že bolo úplne nepodstatné, aké obhajobné argumenty by sme na súde použili.

Okamžite po rozsudku som sa odvolal a aktuálne čakám na vytýčenie termínu pojednávania na Najvyššom súde, ktorý o prípade nakoniec rozhodne. Verím, že mnohým obyvateľom Slovenska tento prípad otvoril oči a pochopili tak, v akom štáte a systéme vlastne žijú.

Co bys doporučil obviněným aktivistům, popřípadě obviněným politikům?

Každý takýto prípad je podľa mňa špecifický a vytvárať nejaké univerzálne rady, použiteľné všeobecne, je skutočne náročné. Mnohí z tých, ktorí boli alebo sú obvinení za svoju politickú činnosť, odmietajú pochopiť základné princípy a potreby prezentácie nacionalistických hnutí a snahu o čo najlepší obraz v očiach verejnosti. Buď z dôvodu vlastnej tvrdohlavosti alebo hlúposti.

Neustále sa snažím zdôrazňovať, že úlohou každého nacionalistu je vzdelávať sa dňom aj nocou. Pracovať neúnavne na svojom duševnom rozvoji, no zároveň s tým si aj budovať silné a zdravé telo prostredníctvom športu. Alkohol a cigarety sú zbytočnou slabosťou, ktorú by sme mali z života úplne vylúčiť. Našou úlohou je byť stále slušnými, dobre oblečenými a pozitívne pôsobiacimi. Pri komunikácii s verejnosťou musia mať nacionalisti úsmev na tvári a nenechať sa vyprovokovať alebo vtiahnuť do zbytočných hádok či násilných stretov.

Poznám mnohých skvelých ľudí, inteligentných a presvedčených nacionalistov, ktorí nemajú problém pomôcť komukoľvek na okolí a nebojácne sa obetovať pre dobro celku. Problémom

však je, že sa odmietajú vzdať svojho obľúbeného, militaristicky pôsobiaceho výzoru a oblečenia, čím vo verejnosti iba vyvolávajú strach. Takto ani len nedostávajú možnosť vyjadriť svoje pocity a myšlienky, s ktorými by súhlasila väčšina obyvateľstva. Verejnosť ich „odpíše“ dopredu a vytvára si negatívny obraz o ľuďoch, ktorých ani len nepozná.

Vzhľadom na to, že nedokážeme zmeniť spôsob myslenia ľudí a upraviť podvedomé procesy v hlavách občanov, tak musíme premýšľať nad tým, čo zmeniť a ako ukázať ľuďom, že sa nás nie len nemusia báť, ale práve naopak môžu nám zveriť do rúk zodpovednosť za riadenie štátu. Nacionalisti, ktorí tieto veci odmietajú pochopiť a radšej ako cestu profesionalitu a jednoty si zvolia cestu neustáleho zakladania nových a nových hnutí a strán, ktoré potom vo voľbách získavajú 0,1% hlasov, nemajú žiadnu budúcnosť. Namiesto toho, aby si však uvedomovali, kde robia chyby a čo je potrebné zmeniť v propagácii, tak obviňujú tých úspešných z údajnej „standardizácie“ či podobných nezmyslov.

Nacionalisti, ktorí to myslia s budúcnosťou vážne, tí ktorí pracujú na svojom duševnom aj fyzickom rozvoji, ktorí vystupujú slušne, inteligentne a dobre oblečení, minimalizujú teoretickú šancu na svoje trestné stíhanie. Systému netreba ponúkať možnosti a dôvody, prečo trestné stíhanie vôbec začať.

Je potrebné prestať používať staré kontroverzné symboly, ktorých pôvod a význam bohužiaľ verejnosť nechápe a médiá ich účelovo a šikovne využívajú na propagandu proti našim myšlienkam. Preto, ak si tieto informácie zhrnieme, pučenie je nasledovné:

Neustále sa vzdelávajte
Športujte a držte sa v dobrej kondícii
Budte vždy slušne oblečení
Budte milí a priateľskí aj k názorovým oponentom
Nezapájajte sa do zbytočných hádok a konfliktov a budte slušní.

Keď dôjdete až do bodu, že sa pre systém stanete hrozbou a ľudia vás začnú nasledovať, určite sa stanete terčom prenasledovania a stíhania. Tomu sa jednoducho vyhnúť nedá a systém si potrebné zámienky vykonštruje. Vtedy je potrebné zachovať si chladnú hlavu, trvať na správnosti svojho presvedčenia a nevzdávať sa. Ak je pravda na Vašej strane a Vy využijete všetky prostriedky, aby ste ju rozšírili medzi čo najväčšiu verejnosť, tak to ľudia pochopia a budú stáť za Vami. Vždy sa inšpirujte v minulosti. Otec slovenského národa Andrej Hlinka sedel pre svoju politickú činnosť vo väzení aj za čias nadvlády Maďarov, aj za čias masarykovsko-benešovského Československa a v konečnom dôsledku zvíťazil a história naň pamätá ako na hrdinu.

Konec prvej časti.